

Tijdens het bezoek van de gast van vandaag heeft uw verslaggever zes bloknot- vellen volgeschreven bij de koffie en een goed glas wijn. Beperk je dan maar eens tot twee pagina's in ons parochieblad.

Gerd Zegers is geboren in 1953 en dus nog niet zo oud, maar hij is een geboren verteller, heeft veel meegemaakt en geeft graag zijn visie op een heleboel essentiële zaken in het leven. Vandaar al die aantekeningen.

Hij noemt zichzelf “Gerd van Harrie van Bernard uut 't Nabbegat” en dat betekent voor de goede verstaander dat zijn wortels in de plaats Zeeland liggen. Het is maar dat u het weet !

Zelf is hij geboren in de gemeente ‘Scheffentum’, een gehucht waaronder Wyler en Kranenburg vielen, dus op Duits, grondgebied. Daar ging zijn vader Harrie, die thuis geen boer kon worden, werken bij ene oom Hendrik Peeters, ontdekte daar een van huis uit Nederlandse vrouw, Gertrud de Bruyn genaamd, die oorspronkelijk nog afkomstig was van de Dodenberg in St Agatha. Grootvader de Bruyn trok in het begin van de vorige eeuw van de Dodenberg naar Duitsland.

Deze Gertrud werd de moeder van Gerd maar ze stierf helaas toen ze nog maar 30 jaar oud was. Hij heeft z'n eigen moeder dus nauwelijks gekend. Vader bleef met vier zoontjes, waarvan Gerd de tweede was, achter op de boerderij. Het was een gemengd bedrijf met van alles wat, dat door het harde werken, en de kunst om alles zelf te kunnen en te willen doen, toch voldoende opbracht om een gezin groot te brengen.

Gelukkig trouwde vader Harrie voor de tweede keer en nu met dochter Grada van de bekende boer en veekenner Martien(tje) Poos uit Gassel. Gerd spreekt met respect van “ons moeder de zalige”, zijn eigen moeder en met liefde over “ons mam de tweede”, zijn stiefmoeder. Deze Grada heeft veel betekent in zijn leven. Ze kreeg ook nog een zoon, waardoor het gezin uiteindelijk bestond uit vijf jongens. De familie was heel nuchter en praktisch katholiek en dat is bij Gerd altijd zo gebleven.

Gerd ging naar de lagers school in Wyler, waar al snel bleek dat hij erg goed kon ‘leren’. Toch sprak hij eigenlijk niet goed Duits en alleen plat Nederlands.

Toen hij bijna elf jaar was wilde Gerd naar het gymnasium in Kleef, maar vader stuurde hem tegen zijn zin naar kostschool in Steyl in Limburg, naar

de paters van de SVD, Het Genootschap van het Goddelijk Woord. Daar moesten ze van het ‘boerenjochie’ maar een echte mens zien te maken. Met vallen en opstaan lukte dat wel. Iedereen greep hem in zijn nekvel als hij iets verkeerd zei of deed.

De school in Steijl werd echter al snel gesloten omdat er geen roepingen meer waren en toen mocht Gerd, 14 jaar oud, toch nog naar het Gymnasium in Kleef. De zestiger jaren drukten volop hun stempel op de maatschappij en vooral op de jeugd en Gerd ging nogal eens voorop in de strijd. Hij werd steeds meer een “echte mens”, waarbij een soort rebellie hem niet vreemd was. Hij deed in 1972 vlot eindexamen gymnasium alpha, maar hij kreeg z’n diploma niet feestelijk uitgereikt maar thuisgestuurd omdat hij samen met de hele klas wat “rotingheid” uitgehaald had.

Eigenlijk zou hij nu in Keulen geschiedenis en Duits willen studeren, maar zijn vader dacht ook nog aan diergeneeskunde. Toen er, vanwege de EEG, studiebeurzen werden verstrekt aan buitenlandse studenten, kon hij als “Duitsler ?” met zo’n beurs in Nijmegen gaan studeren en toen was de keus snel gemaakt. De eerste drie maanden als student gebruikte hij om ‘aan het leven te ruiken’. Hij deed dat zodanig intensief dat met kerstmis het eerste tentamen fout ging. Die les had hij ook weer geleerd: ‘wil je iets bereiken dan moet er gewerkt worden’. Hij studeerde ‘moderne literatuurwetenschappen’, rebelleerde nog dóór als student en zocht de discussie tot op de rand. Zijn ideeën moesten gerealiseerd worden, hoe dan ook, maar hij was vies van gewelddadigheden, zoals sommigen van zijn geestverwanten tijdens demonstraties wél aanwendden. Hij beleefde aldus een echte “Sturm und Drang” periode.

Toen brak het burgerlijke bestaan aan. Gerd werd her en der leraar Duits, van Merlet tot Elshof, op de HEAO in Arnhem, maar alras beseftte hij dat lesgeven niet z’n beste zijde was. Ter compensatie schreef hij gedichten. Hij trouwde zijn Jamilla, die van moeders kant als een van den Hagen uit Cuijk stamt, stichtte een gezin met drie kinderen en ging op zekere dag in Cuijk wonen, omdat je hier een woning kon krijgen, vooral als je wethouder van de Weerden kende. En die kende hij omdat hij inmiddels voor de Stichting Taal voor Buitenlanders, later Stichting Volwassenen Educatie werkte. Ook kreeg hij te, maken met de, Stichting Buitenlandse Werknemers.

Er werd hem verteld dat als je in Cuijk ‘erin’ wilde komen, je het best aan kon sluiten bij de voetbalclub JVC- Dat deed Gerd en hij werd binnen de

kortste keren voorzitter van de jeugd afdeling. Daar kruiste hij dan de degens met de, toenmalige voorzitter, uw verslaggever. Dat leverde wel eens heftige taferelen op, maar het kwam altijd weer goed !

Het was zeker niet de reden om na enige jaren een ander maatschappelijk doel te kiezen, het Cuijkse kunstenaarscollectief Artifex, waar hij nu nog mede de denktank vormt en waaraan hij mooie gedichten en andere teksten levert.

De gemeente Cuijk zocht in 1985 een coördinator ‘Minderhedenbeleid’ en Gerd werd benoemd, vooral ook omdat hij die wereld intussen goed kende. Vanaf dat moment heeft hij eigenlijk alles gedaan op het gebied van welzijn. Daar kwam zijn ware aard boven: aandacht voor de medemens, vooral als die in de verdrukking zat of kwam; organisatie op dat terrein; open oog voor de ontwikkelingen.

Hij deed dat zo goed dat hij boven kwam drijven en dus benoemd werd in hetzelfde werk bij het streekgewest tot “gewestelijk coördinator volwasseneneducatie en arbeidsmarktbeleid”. Toe maar ! Maar dat had hij gauw gezien. Hij zat te ver weg van ‘de mensen’.

Gerd kwam terug op de loonlijst van de gemeente Cuijk en besteedde zijn aandacht vooral aan onderwijszaken. Maar dat was het nou ook weer niet écht.

Nog niet zo lang geleden is hij hoofd sociale dienst geworden. Dat heet nu: afdeling werk- en inkomenzorg. Zijn organisatietalent gepaard aan een warm kloppend hart, en een gezond verstand, komen daar goed van pas. Hij voelt zich weer als de bekende vis.... Maar die afdeling vraagt in de huidige tijd natuurlijk wel de volle honderd procent. “Mensen zijn zielig, mensen zijn lastig, maar mensen zijn op de eerste plaats mensen”. “Haal uit de mensen zelf wat erin zit !” Dat is de opdracht die hij ook doorgeeft aan zijn medewerkers.

Jamilla werkt haar hele leven al in de zorg. Enige tijd geleden kwamen zij en haar gezin zelf wat in de zorg om haar gezondheid maar die ‘berg-etappe’ hebben ze gelukkig goed afgelegd.

Is het gek dat met zo’n vader en moeder de kinderen ook ‘sociaal werk’ verrichten; een zoon en een dochter bij de politie en de andere dochter in de verpleging. De ouders zijn er terecht beretrots op.

Wat bindt Gerd aan de parochie in Cuijk Noord ?

Als vanouds was de parochie voor hem, 'een 'ankerpunt' vooral toen hij verhuisde naar het gebied van de Jozefparochie, waarbij hij heel veel waardering heeft voor de opeenvolgende pastores.

De Avondwake, waarin hij vaak nadrukkelijk voorgaat, zonder op te vallen, is voor hem vooral een bijzondere ervaring vanwege de voorbereiding samen met de familie van de overledene. En daarna het gevoel van dierbare saamhorigheid, dat hij dan kan overbrengen namens de nabestaanden. "Ik probeer het 'mooi' te maken en de juiste snaar te treffen". Hij heeft daar zelf altijd een goed gevoel bij ! Gerd staat niet op gespannen voet met 'de dood' en is daar ook zeer vertrouwd mee. In het gezin waarin hij is opgegroeid was de dood heel vanzelfsprekend gekoppeld aan het leven, en absoluut geen taboe. 'Grootvader' Poos heeft hij op het eind van diens leven verzorgd en naar de dood begeleid en ook zijn andere grootouders, die thuis inwoonden, waren 'vertrouwde doden' voor hem. Daarnaast heeft hij enkele goede -vrienden door een zinloze (?) dood verloren. Over dat laatste praten we indringend en lang.

Wat hij voor de parochie doet als vrijwilliger bindt hem zeer. Dat tekent de gemeenschapsmens in hem.

Maar met het Dogma, de Leer en het Gezag van de grote Kerk heeft hij, haast vanzelfsprekend, nogal wat moeite. Dat is in strijd met zijn karakter, zeker ook zoals dat karakter zich vroeger als student al ontwikkelt heeft.

Ook daar is natuurlijk enige rebellie hem niet vreemd.

Maar hij voelt zich helemaal thuis in onze parochiegemeenschap. Hij ziet goed dat St Jozef mensen aan zich gebonden heeft en nóg bindt van allerlei "soort". Dat is de winst !

Net als iedere andere organisatie moet de grote Kerk wel aan werving doen in plaats van mensen van zich te vervreemden door een vaak ouderwets aandoende starheid. "Daardoor komt de Kerk niet meet op de markt" en "dan glij je af". Het verhaal van Jezus Christus blijft natuurlijk glashard overeind. Dat is ons beste vertrekpunt. Vooral de taal die nodig is om de jeugd te bereiken is helemaal weg. Ook de verantwoordelijken in de Kerk moeten hun vak kennen om je (toekomstige) 'clientèle' te bereiken. Dat gaat echt niet vanzelf en als dat niet gebeurt kun je dat de mensen aan het front, zoals Pastor Kees, niet kwalijk nemen.

Bovendien is het 'netwerken' van de Kerk verschrikkelijk slecht. Het is nog steeds decreteren van bovenaf zonder je te bekommeren om het weerwoord en de bringers daarvan.

En als we dan praten over vrijwilligers zegt Gerd letterlijk: “Wie wil er nou nog bij zó’n ‘(a)sociale club’ dienst doen” en “welke matroos wil nou op een zinkend schip beginner?”.

“Maar wij, in onze parochie, hebben gelukkig een eigen filosofie. We moeten het kunnen met elkaar. Je hoeft als vrijwilliger bij ons niet eens een belofte af te leggen, of celibatair te zijn”.

Over dat celibaat zegt hij, zo maar in de ruimte: “luister nou eens en wordt wakker”

Want de mensen blijven heus wel een goede instelling houden. Dat zie je toch overal om je heen_

Gerd gaat af en toe naar Maria in Kevelaar en concludeert dan vaak op de terugweg: “Zo, ik heb ze weer eens bij elkaar geraapt.” Want als je de dingen zo scherp ziet als hij, dan heb je het natuurlijk niet altijd even

gemakkelijk. Het, is inmiddels diep nacht geworden als we ons gesprek tégen onze zin maar mét een

gezond verstand beëindigen en we hadden nog wel door kunnen gaan tot de haan in het hertenkamp gekraaid had.

Uw verslaggever kón dit gesprek niet afdoen in twee

pagina’s maar is nu alle perken te buiten gegaan. Maar het was er naar.

Misschien gaan we nog eens op herhaling. We kunnen er allemaal wat van leren.

Gerd bedankt, en Paul ook een beetje !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.